

VÁLÍM SE SMÍCHY

MOJE OSOBNÍ
PRACHOVKA

TRÉNUJU LIBÁNI

POTŘEBUJU TRANS-
PLANTACI MOZKU

NEMÁM SE DLOUBAT V NOSE

CO ŘEKLA ZNÁMKA
OBÁLCE

TÁTŮV ODPORNÝ
ZELENINOVÝ GULÁŠ

MADDYIN DIVNÝ ŮČES

TÁTA PŘIPALUJE
SNÍDANI

HOŘÍ!
HOŘÍ!

UŽ
Z TĚCH

RODÍČŮ

ŠILÍM

PETE JOHNSON

mladá fronta

Už z těch rodičů šílím

Vyšlo také v tištěné verzi

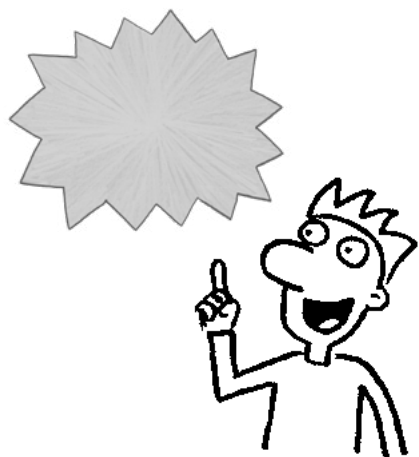
Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Pete Johnson
Už z těch rodičů šílím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

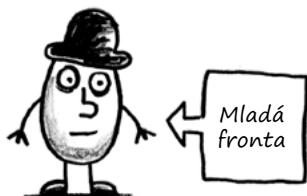
Pete Johnson

Už z těch rodičů šílím

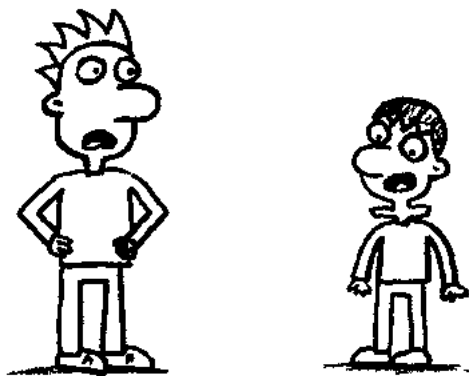

UŽ
Z TĚCH
RODIČŮ
ŠÍLÍM

PETE JOHNSON

Mé neteri Zoe, která si přeje, aby Louis
chodil do její školy.

Táta se chová jako kápo

Pondělí 18. listopadu

16:30

Můj pokoj napadly vzkazy na žlutých lístečkách. A jsou děsně neomalené, například...

Louisi, proč bych ti měl dneska stlát postel? Jak dlouho by ti trvalo, kdybys to udělal sám?

Louisi, nenechávej na zemi všechen ten nepořádek, abych ho uklidil, udělej to sám.

Louisi, odnášej hrnky do kuchyně. Nenechávej je na parapetu, abych je odnesl já.

„Já mám taky všude po pokoji vzkazy od táty,“ zakvílel můj prťavý bráška Elliot. „Připadá mi, že už to snad ani není můj pokoj.“

Máma se dříve často zastavila u mě v pokoji, aby mi ho uklidila. A mně to nikdy nevadilo. Naopak jsem ji s radostí nechal, aby mi ho vygruntovala, kdykoli chtěla.

Ale pak přišel táta o práci a mámě nabídli místo realitní makléřky na plný úvazek. Takže se naši rozhodli, že si vymění role.

Tohle je tátův první den muže v domácnosti. No, začal fakt příšerně. Věříš, milý deníčku, že se ani neobtěžoval odnést moje špinavé hrnky dolů do kuchyně? Tomu říkám lenost. Jen bloumal nasupeně po domě a všude lepil arogantní vzkazy.

„Když jsem uviděl svůj pokoj, šíleně jsem se naštval,“ postěžoval si Elliot. „Utíkal jsem dolů a vykřikl: ‚Tati, chováš se jako kápo!‘“

„Kecáš!“

„No, chtěl jsem to udělat, ale pak mě napadlo, že radši počkám na tebe!“

Přikývl jsem a poznamenal: „Taková šikana by určitě poškodila naše citlivý mladý duše. Táta měl fakt kliku, že jsem nezavolal na **Linku bezpečí**. Ale musí s tím přestat: a přestane – až si uklidím pokoj.“

Elliot na mě vytřeštil oči.

„Ty vzkazy na lístečcích musíme prostě poslechnout.“

Potom jsem jediným rozmáchlým pohybem zvedl obrovskou hromadu věcí z podlahy a nacpal ji pod postel. Elliot se zahihňal. Strhal jsem všechny tátovy vzkazy a taky je hodil pod postel.

To už se Elliot válel smíchy.

„Tak, a teď půjdeme za tátou,“ zavelel jsem.

„Jo, a pořádně ho sejmeme,“ vyhrkl Elliot dychtivě. Společně jsme odpochozovali do přízemí.

Táta nechutně nadšeným způsobem vysával a strkal vysavač do všech koutů. Ale když nás uviděl, vypnul ho a prohlásil: „Vysávání je mnohem únavnější, než se zdá. Ale baví mě to. Tak jak to jde?“

„Špatně,“ odpověděl jsem. Postavili jsme se s Elliotem s kamenným výrazem naproti němu.

„V čem je problém?“ prohodil táta s úsměvem. Už od rána měl báječnou náladu a pořád dokola mlel o tom, jak je šťastný, že se zbavil každodenní dřiny. Mrzelo mě, že mu ji zkažím. Ale museli jsme si vysvětlit situaci.

„Jak by se ti líbilo, tati,“ zeptal jsem se, „kdybych ti celou ložnici polepil vzkazy?“

„Ale já po tobě nechci, abys uklidil můj pokoj,“ opáčil. „A napsal jsem tam jen několik kamarádkých návrhů...“

„Kamarádkých...?“ zopakovali jsme s Elliotem nevěřícně.

„Jen mě napadlo, kluci,“ pronesl táta, „jestli byste se nechtěli víc zapojit do úklidu svých pokojů.“

Na okamžik jsem se zamyslel.

„Ne. Nechtěli.“

„Vždyť je to zábavné,“ prohlásil táta.

„O tom pochybuju,“ ucedil jsem.

„Až doted' jste neměli vhodnou výstroj.“

„Tati, nejsme armáda,“ namítl jsem.

„Ale už ji máte.“ Táta nám podal obrovské zelené prachovky, které svou velikostí připomínaly povlak na polštář. „Tohle jsou vaše osobní prachovky,“ oznámil s rozzářeným výrazem.

„Super,“ zamumlal jsem.

„Koupil jsem je speciálně pro vás.“

Někteří tátové zahrnují své syny počítačovými hrami, komiksy a lístky na fotbalové zápasy – náš táta nám kupuje prachovky.

„Takže teď už vám nic nebrání v tom, abyste se pustili do práce,“ usmál se.

„Máma po nás nikdy nechtěla, abysme utírali prach,“ podotkl Elliot.

„Ale vaše maminka teď chodí do práce na plný úvazek, takže dům mám na starosti já – a já budu dělat věci trochu jinak než ona. A rozhodl jsem, že si ve svých pokojích budete udržovat pořádek sami. Nicméně vám vždycky rád pomůžu nebo poradím.“

„Rozmazluješ nás,“ prohodil jsem.

„Pevně věřím, že budeme skvělý tým,“ dodal táta.

Znovu se pustil do vysávání a Elliot se vztekle podíval na tu neznámou věc, kterou držel v ruce. „Co s tím budeme dělat?“

„Co nejdřív to ztrat'. Neboj, táta na to za pár dní zapomene“ uklidnil jsem ho.

19:05

Dřív se táta dopotácel domů kolem šesté a pak se zhroutil na pohovku, kde si otevřel na kolenou laptop a dál řešil pracovní záležitosti. A po večeri usnul před televizí, obvykle s pusou dokořán.

Ale dneska večer se štrachal v papučích po kuchyni a vařil mámě čaj. Jenže máma se nesvalila na pohovku ani nelíčila, jak se měla v práci. Chodila totiž po domě a žasla, co všechno táta dneska udělal.

„Kluci, podívejte se na ta čistá okna!“ volala.

„Jo, díváme se na ně,“ řekl jsem. „A co dál?“

Pak se máma posadila v kuchyni a prohlásila, jak je báječné, že někdo pro změnu uvařil jí!

„Odteď je kuchyň moje území, moje malé království,“ oznámil táta. „Všechno necháš na mě, ano, Jessiko?“

„Proti tomu rozhodně protestovat nebudu,“ prohlásila máma.

Potom táta přinesl na stůl zeleninový guláš a každému naservíroval štědrou porci. „Dejte si do nosu,“ pobídl nás. „Mám toho plný kastrol.“

„Fuuuj!“ vykřikl Elliot a vyprskl první sousto přes stůl.

„Měl jsem si přinést deštník,“ utrousil jsem.
„Elliot, takhle se u stolu chovat nebudeš,“ pokárala ho máma.
„Ale ten guláš je hnus –“ začal.
„Už ani slovo,“ přerušila ho máma naštvaně.
„Asi jsem tu chuť úplně netrefil,“ uznal táta.
„Jakou chuť?“ pošeptal jsem Elliotovi. Guláš totiž chutnal jako zatuchlé ponožky.
„Jezte, kluci,“ pobídla nás máma. „Je úžasně sytý.“
Elliot tiše zamumlal: „Radši bych jedl vlastní holuby než tátův guláš.“
„Víš co?“ odpověděl jsem šeptem. „Asi bych taky radši jedl tvoje holuby.“

19:15

„Dal bych tátovi padáka,“ oznámil mi právě Elliot.
„Po jednom dni?“
„Jo, je k ničemu. Věděl jsem to hned od začátku. Tátové prostě nemají být mámy.“

Ranní požár

19:35

Celou věčnost – dohromady dvacet minut – jsem se snažil napsat referát z dějáku. Ale už mě bolí ruka, a mozek taky. Musel jsem přestat kvůli svému zdraví.

Potíž je v tom, že ten referát jsem měl už dávno odevzdat. A co hůř, můj učitel na děják, pan Buback, kterému všichni říkají Bubák, je současně zástupcem ředitele. A je děsivější než Godzilla. Třeba dneska, kdy jsem mu slušně vysvětlil, proč mu zřejmě odevzdám referát z dějáku o trochu později, okamžitě zaťal zuby jako rozzuřený buldok a vyštěkl: „Hned zítra ráno ho chci mít na stole a pevně doufám, už kvůli tobě, že bude vynikající.“

Já si nedělám naděje, že bude vynikající. Nebo aspoň průměrný. Ale fakt za to nemůžu, protože jsem

se opravdu snažil při jeho hodinách poslouchat. Jenže Bubákův hlas má schopnost okamžitě mi uspat uši.

Pozitivní je, že se mi podařilo sesmolit celých dvanáct řádků. Míň pozitivní, že je to ve skutečnosti celý můj referát. Ale říká se: Nech lidi chtít víc. A možná je referát lepší, než si myslím.

19:40

Ne, není.

19:41

Milý deníčku, měl bys vědět něco o mně a o škole.

Nevycházíme spolu.

Nikdy jsem ji neměl rád, nikdy jsem se jí nepřizpůsobil. Ale trčím tam celý dlouhý den s učiteli, kteří mi dávají sodu. A kdyby ses některého z nich na mě zeptal, vím přesně, co by odpověděli: „Louis je neuvěřitelně tupý a nesmírně líný.“

Ale to není pravda – no, každopádně nejsem líný, protože se každíčký večer spoustu hodin učím. Jenomže předmět, kterému jsme zatím ve škole nevěnovali ani vteřinu – vtípnost.

A ve vyprávění vtípů jsem tak dobrý, jak špatný jsem ve všech školních předmětech.

Takže mým snem, mým jediným cílem je stát se komikem. Ale nejdřív mě musejí objevit. A k tomu, milý deníčku, je potřeba manažer.

No, já ho mám.

Maddy chodí do jiné školy než já. Potkali jsme se v hereckém kurzu, protože Maddy zbožňuje herectví. Bohužel kdykoli vyšla na jeviště, dostala tak šílenou trému, že se musela svého snu, že bude světoznámou herečkou, vzdát. A místo toho se rozhodla stát uměleckou manažerkou.

Jsem její úplně první klient a už mi pomohla zúčastnit se televizní soutěže talentů *Děcka s názorem*. Dávají ji na satelitním kanálu, takže jsi ji, milý deníčku, možná ještě neviděl. Ale věř mi, je úžasná.

Každý týden v ní vystoupí dvanáct soutěžících a diváci z nich zvolí vítěze. Všichni vítězové postupují do *Velkého finále*. A ten, kdo vyhraje, dostane vlastní půlhodinový vánoční pořad.

No, já se té talentové soutěže zúčastnil – vyprávěl jsem vtipy. *Tolik* jsem chtěl vyhrát.

Skončil jsem druhý. Porazil mě papoušek. Je to ostuda, já vím. Byl jsem úplně na dně, ale produkce nakonec rozhodla, že jeden z účastníků, kteří skončili na druhém místě, dostane šanci ve *Velkém finále*.

A vybrali – mě.

A teď mi mají každým dnem zavolat a oznámit mi, kdy se koná *Velké finále*, a pak – no, Maddy je přesvědčená, že tentokrát určitě vyhraju. Což znamená, že taky dostanu vlastní vánoční pořad, a potom už prostě nebudu mít čas chodit do školy. Budu totiž cestovat po světě, rozesmávat lidi a vést život příslušníka mezinárodní smetánky.

20:10

Měl jsem ti říct o Maddy a o sobě ještě jednu věc, milý deníčku. Není jenom moje manažerka a kamarádka – je to i moje holka. I když rande jsme zatím neměli. Na něco takového se člověk musí připravit, nemám pravdu?

Ale podle mě je načase, abych už do toho praštil.

20:25

Právě jsem volal Maddy. Okamžitě vzrušeně vyhrkla: „Už Děcka s názorem...?“

„Ne, ještě ne. Jen jsem se tě chtěl zeptat, Maddy, kdy bys chtěla jít na naše...“ tady jsem ztišil hlas, i když jsem nevěděl proč „... první rande?“

Okamžitě znervózněla. „No, ehm, kdy myslíš ty?“

„Uvolnil jsem si kvůli tobě termíny v diáři,“ prohodil jsem. (Slyšel jsem to v televizním seriálu a připadalo mi, že to zní fakt hustě.) „Takže stačí říct čas a místo a budu tam. Osobně.“ Měl jsem naprosto nenucený tón, ale ve skutečnosti jsem cítil srdce až v krku.

„Co třeba pátek večer?“ navrhla Maddy.

„Už to mám v diáři. Chtěla bys jí k Luigimu?“

„Jenom když zaplatíme napůl, protože je to tam šíleně drahý.“

„Maddy, když pozvu holku na rande, tak peníze neřeším.“ Znělo to dostatečně svěťácky? A aby to bylo naprosto jasné, dodal jsem: „Takže zaplatím i za tebe.“

Když jsem položil telefon, srdce mi pořád šíleně rychle tlouklo. Ale mám to za sebou.

Úterý 19. listopadu

7:25

Probudil mě Elliot, vpadl ke mně do pokoje a hulákal: „Hoří! Hoří! To je bomba, co?“

„Co to meleš?“ začal jsem. Potom jsem uslyšel, že dole ječí požární hlásič, a vyskočil jsem z postele.

Na podestě jsme potkali mámu se skelným pohledem. „Co se děje a kde je tatínek?“

V tu chvíli se vyřítel z kuchyně. „Ahoj, všichni!“ zavolal na nás. „Omlouvám se, že jsem vás probudil. Ale všechno je v naprostém pořádku.“

„Tak proč spustil hlásič?“ zeptal se Elliot.

„Jen malá nehoda. Chtěl jsem vás překvapit a upéct k snídani čerstvé croissanty, ale dal jsem je do topinkovače...“

„Ach, tati,“ zakvílel Elliot.

„To byl úžasný nápad,“ zatrylkovala máma, zatímco se vzhůru po schodišti valil kouř, „a navíc se nic nestalo.“

Když táta opět zmizel v kuchyni, Elliot spustil: „Nesnáším croissanty a –“

„To neříkej,“ přerušila ho máma. „Tvůj tatínek to nemá jednoduché.“

„My taky ne,“ odsekl Elliot, „když musíme jíst jeho jídlo.“ Seběhl do přízemí a pak zavolal: „Mami, došlo mlíko.“

„To není problém tvojí maminky!“ vykřikl táta. „Hned ho vyřeším,“ dodal a vyřítel se z domu.

9:00

Bubák se pohybuje jako levhart. Nemyslím tím, že chodí po čtyřech (i když bych ho tak rád viděl), ale to, že si uvědomíte jeho přítomnost, až když ucítíte na krku jeho horký dech.

Byl jsem ve škole teprve miliontinu vteřiny, když mě zasáhl poryv horkého vzduchu. Prudce jsem se otočil. Těsně za mnou stál Bubák a mračil se na mě.

„Doufám, že jsi přinesl ten referát,“ zavrčel.

Zalovil jsem v batohu a vytáhl sešit na děják. „Tady je,“ řekl jsem, a abych odlehčil napjatou atmosféru, dodal jsem: „Příjemnou zábavu.“

Ani záblesk úsměvu. Jen neslyšně odplul s mým sešitem v podpaží.

9:05

Víš, milý deníčku, co si přeju? Abychom stále vybarvovali omalovánky, ve škole. To by mi fakt šlo. Ale asi jsem dosáhl svého vrcholu moc brzy, protože teď mi nejde vůbec nic. Kdybys se mnou chodil do třídy, milý deníčku, nemusel by ses bát, že budeš nejhorší.

15:20

Právě jsme měli poslední předmět dnešního dne – dvouhodinovku matiky – když do třídy vpadla sekretářka. Myslí si, že je děsně důležitá, a vykračuje si po chodbách s trvalým úsměvem pod nosem. Každopádně něco pošeptala učiteli. Doufal jsem, že říká, že se ucpaly odpady a všichni budeme muset zůstat měsíc doma.

Ale místo toho učitel oznámil, že se mám okamžitě dostavit k Bubákovi (jen ho tak samozřejmě nenazval). Tiše jsem utrousil: „Jejda, kdopak to má velký průšvih?“

Bubák si evidentně přečetl můj referát. (No, moc dlouho mu to netrvalo, že?) Ale proč prostě pod něj nemohl napsat něco nezdrovňáka jako normální učitel? Proč si musel přidělovat práci a mluvit se mnou osobně?

Sekretářka mě doprovodila k jeho sluji a rychle odešla. Zaklepal jsem na dveře. Nic jsem neslyšel. Ale Bubák je už šíleně starý a pravděpodobně trochu nahluclý, a tak jsem zaklepal znovu, hlasitěji, a pak jsem na dveře několikrát zabušil. Tohle určitě slyšel.

Měl jsem pravdu. Dveře se rozlétly tak prudce, až málem vyletěly z pantů. A on tam stál a dštil na mě oheň a síru. „Co to tady proboha vyvádíš?“

Tomu říkám hloupá otázka, ale trpělivě jsem mu to vysvětlil: „Klepu na vaše dveře, protože jste mě chtěl vidět. Ale můžu odejít, jestli jste si to rozmyslel,“ dodal jsem dychtivě. „A ani trochu se neurazím.“